

Πώς ο νους μπορεί να προσεύχεται συνεχώς

/ Γνώμες

Η συνεχής προσευχή χωρίζει το νου απ' όλα τα νοήματα και έτσι τον εμφανίζει γυμνό από περισπασμούς ενώπιον του Θεού· διότι τα νοήματα προκαλούνται από διάφορα πράγματα. Τα δε πράγματα είναι άλλα αισθητά και άλλα νοητά.

Εφ' όσον λοιπόν ο νους διακινείται μέσα στην περιοχή των πραγμάτων αυτών, αυτά συλλαμβάνει και αυτά τα νοήματα περιφέρει. Η δε χάρη της προσευχής φέρνει τον νου σε επαφή με το Θεό. Αφού δε τον ενώσει με το Θεό, τον χωρίζει απ' όλα τα νοήματα· τότε ο νους γυμνός πλέον επικοινωνεί μαζί Του και γίνεται θεοειδής.

Αφού δε γίνει θεοειδής, ζητεί από το Θεό τα πρέποντα κι έτσι δεν σφάλλει ποτέ στα αιτήματά του, διότι πάντοτε η παράκλησή του πραγματοποιείται από το Θεό. Γι' αυτό ο Απόστολος Παύλος μας διατάσσει: «αδιαλείπτως προσεύχεσθε...», για να πετύχουμε με την διαρκή συνάφεια του νου μας με το Θεό, σιγά-σιγά την αποκοπή του από κάθε προσκόλληση στα υλικά.

Ερώτηση: Και πώς ο νους μπορεί να προσεύχεται συνεχώς, εφ' όσον όταν ψάλλουμε ή διαβάζουμε ή συνομιλούμε ή διακονούμε, ο νους διαμοιράζεται σε πολλά

νοήματα και θεωρήματα;

Απόκριση: Η Αγία Γραφή τίποτε το αδύνατον δεν προστάζει, αφού κι ο ίδιος ο Απόστολος και έψαλλε και διάβαζε και δίδασκε και διακονούσε και υπέφερε από τους διωγμούς, κι όμως προσευχόταν αδιαλείπτως.

Διότι αδιάλειπτος προσευχή είναι το να έχουμε το νου πάντοτε προσηλωμένο με πολλή ευλάβεια και πόθο στο Θεό· να εξαρτάται πάντοτε ο άνθρωπος από την ελπίδα προς Αυτόν και να στηρίζει το θάρρος του για όλα τα έργα του σ' Αυτόν· όλα όσα συμβαίνουν να τα αντιμετωπίζει όπως ο Απόστολος, που έλεγε σ' όλες τις περιστάσεις: «ποιός μπορεί να μας χωρίσει από την αγάπη του Χριστού; θλίψη ή στενοχώρια ή πείνα..., ή μαχαίρι;» (Ρωμ. 8, 35).

Και κατόπιν διαβεβαιώνει, συνεχίζοντας: «είμαι βέβαιος ότι ούτε θάνατος ούτε ζωή ούτε άγγελοι ούτε αρχές ούτε άλλες ουράνιες δυνάμεις ούτε παρόντα ούτε μελλοντικά ούτε ύψωμα ούτε βάθος ούτε κάποιο άλλο δημιουργήμα θα μπορέσουν να μας χωρίσουν από την αγάπη του Θεού, όπως φανερώθηκε στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού του Κυρίου μας».

Αυτή λοιπόν την εσωτερική εργασία είχε ο Απόστολος προσευχόμενος συνεχώς και αδιαλείπτως· διότι σε όλα του τα έργα, όπως είπαμε, και σε όλα όσα του συνέβαιναν είχε εξαρτήσει τον εαυτό του από την ελπίδα προς το Θεό. Γι' αυτό και όλοι οι Άγιοι έχαιραν πάντοτε στις θλίψεις που τους συνέβαιναν, για να συνηθίσουν να ελπίζουν στο Θεό. Έχω λοιπόν τη γνώμη, ότι αυτή είναι η ασύγκριτη και καθαρή κατάσταση της προσευχής. Να κατορθώσει δηλαδή ο νους να βρεθεί έξω από τη σάρκα και τον κόσμο και να προσεύχεται τελείως απαλλαγμένος από την ύλη και τις μορφές του κόσμου.

Αυτός λοιπόν που θα κατορθώσει να διατηρήσει ακέραιη αυτή την κατάσταση της ψυχής, αυτός πραγματικά προσεύχεται αδιαλείπτως.

(Από το βιβλίο «Ο κόσμος της Προσευχής», εκδ. Κάλαμος)